

КАРЛОВО

Балканът се спуска стръмно надолу.

Стара-рѣка е разрѣзала дълбоко каменната му гръдъ.

Водата се блъска отъ камъкъ въ камъкъ. Безброй водопадчета я свалятъ надолу, кждето въ подножието голѣмиятъ водопадъ „Сучурума“ я изпраща въ малкото градче, потънало въ орѣхови и кестенови дървета.

Надъ рѣката, върху каменни зидове, сж се сгушили скромни воденички, тепавици, табахани и чаркове. Воденичниятъ камъкъ се върти и насипва смлѣното брашно. Голѣмитъ дървени чукове въ тепавицата набиватъ дебели шаеци. Въ воднитъ долапи край табаханитъ се въртятъ необработени още кожи. Въ чарковетъ, масуритъ танцуватъ върху въртящитъ се дискове и изплитатъ хубави гайтани.

Презъ май, розоварнитъ разнасятъ благоухання миризъ изъ

цѣлия градъ, а по-късно, българското розово масло е въ Германия, Франция, Англия, Америка — изъ цѣлъ свѣтъ.

Кжшитъ на градчето сж низки, съ широки дворове. Предъ всѣка кжща има непремѣнно и лоза, градина и много, много цвѣтя.

Край вадата, при голѣмия чучуръ, играятъ деца. Тамъ съмъ и азъ. Чуваме тропотъ на улицата. Затичваме.

Десетина-двадесетъ биволски коли, съ тежъкъ товаръ, скърцатъ по тѣсната и крива улица, постлана съ турски калдаръмъ. Любопитството, както у възрастнитъ, тъй и у децата е голѣмо:

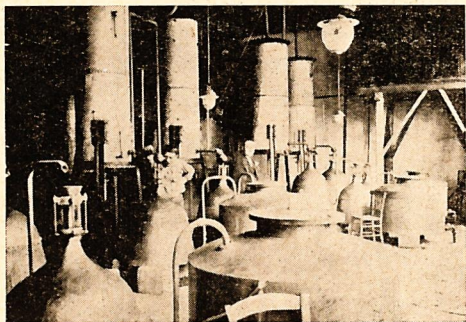
— Паметникътъ, паметникътъ на Левски каратъ... — се разнесе вестъта.

Ние, децата, тръгваме подиръ колитъ.

На голѣмия площадъ, коларитъ разтоварятъ тежкия товаръ и си разотиватъ.

По-късно, майстори издигнаха голѣма дървена скеля, наредиха полиранитъ гранитни блокове и построиха постаментъ. На него качиха величествената бронзова фигура на Василь Левски — Дяконътъ.

Веднѣжъ учителътъ ни заведе да разгледаме кжщата, въ която е живѣлъ Василь Левски и мѣстото,

Розоварна